

KRYSTAL SUTHERLAND

Traducere din engleză de
Irina Stoica

Băiatul din stația de autobuz

ESTHER SOLAR AȘTEPTA în fața Centrului de Îngrijire și Reabilitare Lilac Hill de jumătate de oră deja când a aflat că blestemul a lovit din nou.

Rosemary Solar, mama ei, i-a explicat la telefon că nu mai avea cum să vină să o ia, sub nicio formă. O pisică neagră ca noaptea, cu două fante diabolic de galbene pe post de ochi, fusese găsită stând pe capota mașinii – un semn suficient de înfricoșător ca să o împiedice să mai conducă.

Esther nu a fost impresionată. Dezvoltarea spontană a fobiilor nu era un fenomen nou în familia Solar, așa că a luat-o spre stația de autobuz, patru străzi mai încolo, cu pelerina roșie fluturându-i în briza serii, atrăgând câteva priviri ale trecătorilor.

Pe drum, s-a întrebat pe cine ar suna oamenii normali într-o situația ca asta. Tatăl ei era încă îngropat în pivnița în care se închisese singur acum șase ani, Eugene era și el absent (Esther bănuia că iar a pierdut contactul cu realitatea – i se mai întâmpla asta din când în când), iar bunicul ei nu mai era în stare să conducă un automobil (ca să nu mai vorbim că nici nu își mai aducea aminte că e nepoata lui).

Practic, erau foarte puțini oameni care ar fi putut să o salveze pe Esther dintr-o situație de criză.

Stația de autobuz era surprinzător de goală pentru vineri seara. Mai era o singură persoană acolo, un băiat înalt, de culoare, îmbrăcat ca un personaj din unul dintre filmele lui Wes Anderson, cu pantaloni reiați de culoarea limetei, o geacă de piele întoarsă și o beretă trasă peste urechi. Băiatul plângea încetișor, așa că Esther a făcut ce trebuie să faci atunci când un străin din jurul tău e prea sentimental – l-a ignorat cu desăvârșire. S-a așezat lângă el, și-a scos exemplarul jerpelit din *Nașul* și a încercat din răspuțeri să se concentreze la citit.

Lumina de deasupra lor bâzâia ca un cuib de viespi și pâl-pâia neîncetat. Dacă Esther și-ar fi ținut privirea în carte, următorul ei an ar fi arătat cu totul diferit, dar făcea parte din familia Solar și cei din familia Solar aveau prostul obicei de a-și băga nasul unde nu le fierbe oala.

Băiatul a început să plângă în hohote. Esther și-a ridicat privirea. Pe obrazul lui era o vânătaie proaspătă, care părea să fie de culoarea prunelor în lumina fluorescentă, iar dintr-o zgârietură din sprânceană îi șiroia sângele. Cămașa lui în carouri, scoasă direct din anii '70, pe care sigur o găsisese la un second hand, era sfâșiată la guler.

Băiatul a suspinat și s-a uitat pe furiș la ea.

În general, Esther evita să vorbească cu cei din jur dacă nu era absolut necesar; câteodată evita oamenii chiar și când era absolut necesar.

— Hei, a spus în cele din urmă. Ești OK?

— Cred că am fost jefuit, a zis el.

— Crezi?

— Nu-mi amintesc, a spus și a arătat către rana din frunte.

Dar mi-au luat telefonul și portofelul, așadar cred că am fost jefuit.

Și atunci l-a recunoscut.

— Jonah? Jonah Smallwood?

Se schimbase mult, dar încă avea aceeași ochi mari, aceiași maxilar puternic, aceeași privire intensă ca atunci când era copil. Acum avea mai mult păr: o barbă nerasă de câteva zile și o claie de păr negru, pe care și-o aranjase într-un fel de creastă elegantă. Lui Esther i se părea că seamănă cu Finn din *The Force Awakens*, ceea ce, din punctul ei de vedere, era foarte bine. Băiatul s-a uitat la ea, la pistrii ei împrăștiate pe față, piept și brațe, ca într-o pictură de Jackson Pollock, la coama ei de păr roșu, care îi trecea de șaolduri. Încerca să își aducă aminte de unde o știe.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Nu mă mai ții minte?

Totuși, fuseseră prieteni numai un an și aveau doar opt ani atunci. Esther s-a întristat dându-și seama că o uitase – ea cu siguranță nu îl uitase pe el.

— Am fost colegi în școala primară, i-a explicat Esther. În clasa domnișoarei Price. M-ai întrebat dacă nu vreau să fiu iubita ta de Ziua Îndrăgostiților.

Jonah îi cumpăraseră o cutie de bomboane în formă de inimă și îi făcuse o felicitare pe care desenase două pere și scrisese „Faci lumea să pară mai frumoasă”. În interior, o invita să se întâlnească în pauză.

Esther a așteptat. Jonah nu a apărut deloc. De fapt, de atunci nu l-a mai văzut niciodată.

Până acum.

— A, da, a spus Jonah încet, dându-și în sfârșit seama cine era. Îmi plăcea de tine că ai protestat în fața librăriei o săptămână întreagă când a apărut filmul și ai aflat că Dumbledore a murit.

Cum își amintea Esther episodul acela: micuța Esther, în vârstă de șapte ani, cu părul roșu-aprins, tuns castron, protesta în fața librăriei cu o pancartă pe care scria SALVAȚI

VRĂJITORII. Apoi o știre scurtă la principalul jurnal, în care un reporter, aplecat lângă ea, o întreba: „Ești conștientă că romanele au fost publicate acum ani buni și că finalul nu se mai poate schimba, nu?” și ea clipind prostește în fața camerei.

Înapoi la realitate.

— Urăsc că există dovada video a aceluia moment.

Jonah a arătat spre hainele ei, spre pelerina roșie prinsă cu o fundă la gât, spre coșul de răchită pe care îl ținea la picioare.

— Se pare că tot ciudată ai rămas. De ce ești îmbrăcată ca Scufița Roșie?

Esther nu mai fusese nevoită de câțiva ani să răspundă la întrebări despre pasiunea ei pentru costume. Străinii de pe stradă mereu presupuneau că se duce la vreun bal mascat. Profesorii ei – spre disperarea lor – nu aveau niciun motiv să zică ceva, din moment ce nu încălca regulile școlii, iar colegii ei deja se obișnuiseră să o vadă îmbrăcată ca Alice din Țara Minunilor sau ca Bellatrix LeStrange sau cine mai știe cine și, de fapt, nu le păsa cum se îmbracă atâta vreme cât continua să facă contrabandă cu prăjituri. (Mai multe despre asta imediat).

— Vizitam un bunic. Mi s-a părut potrivit, i-a zis lui Jonah, care a părut mulțumit de răspuns, pentru că a dat din cap ca și cum ar înțelege.

— Uite ce e, ai vreun ban la tine?

Esther avea niște bani la ea, în coșul ei de picnic de Scufița Roșie. Avea 55 de dolari, toți păstrați pentru fondul de economii Fugi-Naibii-din-Orașul-Ăsta-Nenorocit, unde în total strânsese 2 235 de dolari.

Înapoi la prăjiturile mai sus menționate. Vedeti voi, când Esther era în clasa întâia, la Liceul East River s-au tot făcut schimbări la cantină, până când au ajuns să servească doar mâncare sănătoasă. Așa și-au luat adio de la pizza și aripioare de pui și cartofi prăjiți și hamburgeri și nachos, toate lucrurile

care făceau liceul semisuportabil. Cuvintele „Michelle Obama” erau bombănite cu exasperare de fiecare dată când se mai adăuga un nou fel în meniu, gen supă de praz și conopidă sau plăcintă de broccoli fiert. Esther și-a dat seama imediat că e loc de o afacere profitabilă și a făcut o cutie de negrese cu două feluri de ciocolată. Le-a adus la școală ziua următoare, unde a vândut fiecare bucată cu 5 dolari și a făcut un profit bunicele de 50 de dolari. De atunci, a devenit acest Walter White* al mâncării nesănătoase: ajunsese să aibă un imperiu atât de mare, încât cei de la școală o porecliseră Zahărburg**.

Recent își extinsese teritoriul și la Centrul de Îngrijire și Reabilitare Lilac Hill, unde cele mai interesante lucruri din meniu erau hotdogii prea făcuți și piureul de cartofi fără sare. Afacerea era în floare.

— De ce? a întrebat Esther încet.

— Am nevoie de bani de autobuz. Tu îmi dai mie cash, iar eu pot să îți transfer bani din contul meu direct în al tău, dacă îmi dai puțin telefonul.

Părea al naibii de ciudat, dar Jonah era plin de vânătași și sângera și plângea, iar ea încă îl mai vedea oarecum ca pe băiețelul dulce care cândva o plăcuse suficient de mult încât să îi deseneze o felicitare cu două pere.

Așa că Esther l-a întrebat:

— De cât ai nevoie?

— Cât ai? Îi iau pe toți și ți-i transfer după.

— Am 55 de dolari.

— Dă-mi 55 de dolari.

Jonah s-a ridicat și a venit să se așeze lângă ea. Era mult mai înalt decât credea ea și mai slab, ca un știulete de porumb. S-a uitat la el cum deschide aplicația bancară de pe telefonul

* Personajul principal din serialul *Breaking Bad* (n.t.).

** Referire la Mark Zuckerberg, inventatorul Facebook (n.t.).

ei, se loghează, completează cu detaliile bancare pe care i le dă

ea și autorizează transferul.

Operațiune efectuată cu succes, a apărut scris pe ecran.

Așa că s-a aplecat, și-a deschis coșul și i-a dat cei 55 de dolari pe care îi făcuse la Lilac Hill în ziua aia.

— Mulțumesc, i-a spus Jonah și i-a strâns mâna. Ești de treabă, Esther.

Apoi s-a ridicat, i-a făcut cu ochiul și a dispărut. Din nou.

Și uite-așa, într-o seară călduroasă și umedă de la finalul verii, Jonah Smallwood i-a furat 55 de dolari și, odată cu ei, i-a mai șterpelit și:

- brățara bunicii ei, pe care o avea la mână
- iPhone-ul
- o pungă de jeleuri cu fructe pe care le păstrase pentru drum
- cardul de bibliotecă (pe care l-a folosit mai târziu ca să o mai stoarcă de 19,99 dolari din taxe de înlocuire a unui exemplar din *Romeo și Julieta* pe care l-a vandalizat desenând homari)
- exemplarul ei din *Nașul*
- lista semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri
- și demnitatea

Esther continua să retrăiască în minte episodul penibil cu protestul pentru Dumbledore, așa că nu și-a dat seama că fusese jefuită până când autobuzul nu a ajuns în stație, după exact șase minute și treizeci și trei de secunde, moment în care i-a spus șoferului:

— Am fost jefuită!

La care șoferul i-a răspuns:

— Dacă n-ai bilet, nu urci, și i-a închis ușa în nas.

(Poate Jonah nu îi furase chiar toată demnitatea – șoferul de autobuz a luat ultimele fărâme pe care Jonah binevoise să i le mai lase.)

Așadar, vedeți voi, povestea despre cum Esther Solar a fost jefuită de Jonah Smallwood e destul de simplă. Povestea despre cum a ajuns să îl iubească pe Jonah Smallwood e însă puțin mai complicată.

Casa cu lumini și fantome

LUI ESTHER I-A LUAT trei ore, treisprezece minute și treizeci și șapte de secunde să ajungă pe jos acasă, la periferia periferiei. Orașul se extinsese în direcția opusă față de ce se așteptaseră dezvoltatorii, lăsând cartierul în mijlocul pustietății.

Pe drumul lung până acolo, cerul se deschisese și începuse să plouă zdravăn, așadar, când a ajuns pe treptele din fața casei, Esther era flească, plină de noroi și tremura toată.

Ca de obicei, casa Solar strălucea, ca o bijuterie fluorescentă în mijlocul unei străzi întunecate. O briză caldă adia printre copacii care prinseseră rădăcini în curtea din față – o adevărată pădure în mijlocul suburbiei. Câțiva vecini se plânseseră de lumina permanentă în urmă cu câțiva ani. Rosemary Solar le răspunsese plantând pe peluză opt stejari, care crescuseră de la puieti la niște adevărați giganți în aproape șase luni. Pe măsură ce creșteau, atârname de ramurile lor sute de amulete, bucăți de sticlă albastre, negre și albe care răsunau straniu de fiecare dată când bătea vântul. Amuletele trebuiau să îi apere de rău, zicea Rosemary. Până acum, singurii oameni pe care

reușiseră să îi sperie fuseseră Cercetașele, martorii lui Iehova și colindătorii.

Eugene, care stătea pe treptele care duceau la terasa intens luminată, arăta de parcă ar fi călătorit în timp direct de la un concert Beatles, având inclusiv coafura lui Ringo și stilul lui John.

Esther și Eugene erau genul de gemeni pe care nimeni nu i-ar fi crezut gemeni. El avea părul negru, ea – deschis la culoare. El era înalt, ea – scundă. El era zvelt, ea – bondoacă. În timp ce ea avea fața plină de pistru, a lui era curată.

— Hei, a spus Esther.

Eugene s-a uitat în sus.

— *I-am zis mamei că ești încă în viață, dar deja s-a apucat să caute sicrie online. Paleta de culoare de la înmormântarea ta o să fie roz și argintiu sau cel puțin așa mi s-a zis.*

— *Îi!h. I-am zis de cel puțin o sută de ori că prefer o înmormântare elegantă, în tonuri de negru și ivoar!*

— *Se tot uită la prezentarea funerară de urgență pe care a făcut-o anul trecut, adăugând poze noi. Tot cu „Time of Your Life” se termină.*

— *Sfinte, așa de banal. Nu îmi dau seama ce-ar fi mai tragic – să mori la șapțișpe ani sau să ai cea mai clișeizată înmormântare din istorie.*

— *E, hai. O înmormântare roz cu argintiu nu e un clișeu, doar complet lipsită de bun-gust.*

Eugene părea realmente îngrijorat.

— *Ești OK?*

Esther și-a desfăcut părul lung. Părea roșu ca sângele proaspăt.

— *Da. Am fost jefuită. Bine, nu chiar jefuită. Păcălită. De Jonah Smallwood. Îl mai ții minte pe puștiul care m-a lăsat baltă de Ziua Îndrăgostiților în școala primară?*

— *Cel după care erai înnebunită?*

— *Chiar el. Se pare că e un hoț destul de priceput. Tocmai mi-a furat 55 de dolari și punga de jeleuri cu fructe.*

— *De două ori trasă pe sfoară. Sper că plănuiești să te răzbuni.*

— *Firește, frate.*

Eugene s-a ridicat, și-a aruncat brațul după umărul ei și, împreună, au intrat în casă, pe sub potcoavele prinse deasupra pragului, printre crenguțele de busuiocul cerbilor atâr-nate de tocul ușii și ce mai rămăsese din sarea împrăștiată cu o noapte înainte.

Casa Solar era un conac victorian întunecat, genul în care până și lumina părea ștearsă, încetoșată. Podeaua era dintr-un lemn închis la culoare, acoperită de covoare persane roșii, iar pereții erau vopsiți într-un verde spălăcit, de nuanța putregaiului. Era genul de casă în care fantomele treceau prin pereți și vecinii credeau că locatarii ar putea fi blestemați; ambele păreri erau adevărate în ceea ce îi privea pe cei din familia Solar.

Acestea sunt lucrurile pe care oamenii le-ar observa dacă ar fi lăsați să intre:

- Toate luminile erau mereu aprinse, întrerupătoarele fiind lipite cu bandă adezivă.
- Cei din familia Solar adorau lumina, dar lui Eugene îi plăcea cel mai mult. Pentru binele lui, holurile erau tapetate cu luminițe, iar lămpi și lumânări acopereau fiecare centimetru de mobilă, uneori chiar și podeaua.
- Urmele Marelui Foc de Panică din 2013, când căzuse curentul și Eugene țâșnise din camera lui pe hol, dărâmând mai bine de douăzeci de lumânări și dând foc tapetului.
- Treptele către etajul al doilea erau blocate de un